

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ԺԱՄԱՆԱԿԻ ԵՎ ԿՅԱՆՔԻ ՏՈՆԸ

մանոր է նորից, և դարձյալ Ս. Մնունդ:

Որպես սկզբիցի և ժողովուրդ, երկյազածորեն, հույսով և սիրով բաց ենք անում Գալիֆի՝ նոր օրերի և նոր կյանքի դռները այն անկուտում հավատով, որ նոր տարին և Քրիստոսի հրաշափառ Ս. Մենդյան տունը պիտի բերեն մեր անկատար մնացած երազների, իղձերի իրականացումը և մեր գործերը պիտի պսակվեն առավել հաջողությամբ:

Ժամանակի և կյանքի մեծ տունը իր վրա է հրավիրում նաև բովանդակ քրիստոնեական աշխարհի խոհերն ու զգացմունքները:

Ժամանակի և կյանքի այս խորհուրդները քրիստոնեական մտածման մեջ իրար են շաղկապված սերտորեն և լրացնում են միմյանց:

Աշխարհ միշտ էլ իր որոնումների և տագնապների մեջ, իր հույսերի և հոգսերի մեջ, հավատացել է է՛լ ավելի արևոտ և է՛լ ավելի լոյսավոր գալիֆ օրերին և հույսով բացել է նոր ժամանակների անծանոթ դուռը:

Ժամանակի և կյանքի այս հավերժական կապը բովանդակությունն իսկ է մեր գոյության և խորիսխը մեր կյանքի:

Վաղվա նկատմամբ վառ հույսի մեջ է որ աշխարհը է՛լ ավելի է գեղեցկանում և զգաց-

վում է կյանքի վեհությունը, նպատակասլացությունը, ժամանակի հավիտենականությունը և կյանքի բերկրանքը:

Անցնող տարին ստիպում է մեզ անսալ մեր խղճմտանքի ձայնին և պատասխանատվության խորունկ զգացմունքով խորհրդածել, հանրագումարի բերել մեր կյանքից խլված օրերի հաշիվը և հարց տալ. «Կյանքեն ինձի ի՞նչ մնաց»:

Հրաժեշտ տալով ամեն անգամ անցնող տարվան և ողջունելով ամանորը, մարդը պարտավոր է ճշտել իր կյանքի ուղղությունը, որպեսզի գալիֆ օրերը լինեն թե՛ իրեն և թե՛ իր շրջապատի համար բարիքներով լեցուն և օրհնություններով բեղմնավոր օրեր:

Մեծագույն բարիքը կյանքի հետ միասին, որ տրվել է մարդուն, ժամանակն է:

Պողոս առաքյալը Եփեսացվոց թղթի Ե գլխի 15-րդ համարում գրում է. «Տեսչի՞ք որպես ճշմարտի գնայցե՞ք, մի՛ իբրև անիմաստ, այլ իբրև իմաստունք. գնեցե՞ք զժամանակս, զի անուրիս չարութեան են»:

Որպես կյանքի նոր մատյան, բացվում է նոր տարին, և անա մարդը նորից հրավիրվում է այդ մատյանը լցնել ազնիվ և բարի գործերով, վեհ ու վսեմ խոհերով ու իդեալներով,

արդյունաշատ աշխատանքով, ի բարձրություն ժողովրդի, հայրենիքի և մարդկության:

Արդարև, մարդու գերագույն կոչումն է «չփախցնել ժամանակը», անպատու կերպով չգործել, այլ ժամանակի մեջ ձգտել առավել կյանքի, շահել «գրաւոֆ պատերազմն» (Ք Տիմոթ. Դ 7):

Ժամանակի տեսակետից իհարկե հին և նոր տարի նույնն են, հավերժական և անփոփոխ: Մարդն է որ անցնում է, փոփոխվում ժամանակի մեջ, մինչ մնում է մարդու ազնիվ անունը և բարի գործը:

Ժամանակը նորանում է մարդու մեջ, նրա գործերի, հույսերի և երազների մեջ: Մարդը անցնում է, բայց մնում է նրա գործը՝ որպես կաթոլ, որպես հիշատակ:

Այս հույսերով և իղձերով և Քրիստոսի Ս. Մենդյան խորհուրդներով ու ավետիսով, «Կբանանք դռները նոր տարիի մը», — ասում է Վեհափառ Հայրապետը նոր տարվա և Ս. Մենդյան Խր բարոյի մեջ, — Մենք Լուսավորչի կանթեղեն լույս կբերենք ձեզի ամենուր, որպեսզի հստակ տեսնեք ձեր կյանքի ճամբան, Հայ Եկեղեցվո ու ազգի ուղիղ ճամբան: Այդ ճամբան սիրո և միության ճամբան է, Ս. էջմիածնի Աստվածային օրհնությունը գծված և նվիրականացած: Հեռու մնացեք անլույս և անհույս ճամբաների, որոնց հիմքը ավազ է ու փոշի, պատրանք և հուսահատություն»:

Ազգային և եկեղեցական տեսակետից, 1962 թվականը Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի և Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցու համար հանդիսացավ պատմական իրադարձություններով հարուստ մի տարի:

Անցնող 1962 թվականին, մեր հայրենի խաղաղ և ապահով պայմանների մեջ, Վեհափառ Հայրապետի ղեկավարության ներքև, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը շարունակեց իր հոգևոր, մշակութային, շինարարական գործունեությունը:

«1962-ի աշնան, Ազգային-եկեղեցական ժողովը և Սրբալույս Մեռոնի օրհնությունը, — ասում է Վեհափառ Հայրապետը, — փայլուն ապացույց մը հանդիսացան այդ իրողության: Ս. Էջմիածնի մեջ տեղի ունեցող հանդիսությունները պայծառ կերպով ցույց տվին, թե ի՞նչ կնշանակե հայ Եկեղեցին հա-

մար՝ ապրիլ հայրենի հարազատ պետության հոգածության տակ՝ խաղաղ, ապահով ու միակամ»:

1962 թվականը եղավ մեր հայրենիքի և ժողովրդի համար հարուստ աշխատանքի, նվաճումների, հաջողությունների մի նոր տարի:

Հայրենիքի ձեռք բերած այդ նվաճումները է՛լ ավելի են ամրապնդում մեր հայրենիքի և ժողովրդի հզորությունը:

Մայր հայրենիքը անցնող տարում լայնորեն բացավ իր բերքը՝ արտասահմանից ընդունելու համար իր պանդուխտ զավակների մի ստվար խմբի:

Մեր հայրենիքը և ժողովուրդը նոր տարին դիմավորում են արդար հպարտությամբ, ստեղծագործ և խաղաղ աշխատանքի պայմաններում, մշակույթի, տնտեսության, գիտության, արդյունաբերության անընդհատ անման խոստումնալից պայմաններում:

Անցնող տարում է՛լ ավելի անցին ողջ աշխարհում խաղաղության ուժերը, է՛լ ավելի համախմբվեցին և աչքի ընկնող հաջողությունների հասան պատերազմը կանխելու իրենց վճռականության մեջ:

«Անցնող 1962 տարին եղավ տարի մը՝ խաղաղության ուժերու առավել միավորման ու առավել ամրապնդման, — ասում է Վեհափառ Հայրապետը, — եղավ տարի մը խաղաղության հաղթանակի: Անցնող տարին ապացուցուց մանավանդ, թե պատերազմը ոչ միայն անխուսափելի չէ, այլ թե՛ խաղաղությունը հնարավոր է»:

Մարդկության բարգավաճման, բարեկեցության հիմքը մնայուն խաղաղությունն է, գինաբափումը, պետությունների խաղաղ գոյակցությունը: Ահա թե ինչո՞ւ անցնող տարում պատերազմը կանխելու, խաղաղությունը պահպանելու համար, անդուկ կերպով, վճռականորեն և հաստատակամ, պայքարում էին երկրագնդի բարի կամքի տեր միլիոնավոր մարդիկ, եկեղեցական մեծ գործիչներ, պետությունների ղեկավարներ և տարբեր ապարեզների մարդիկ:

Նոր տարվա շնմփին և Քրիստոսի հրաշափառ Ս. Մենդյան տոնին, թո՛ղ երկրագնդի վրա հաղթանակեն խաղաղության, եղբայրության, «ի մարդիկ հանութեան» զաղափար-

ները, որպեսզի ընդմիջա վերջ տրվեն պատե-
րազմի նոր սպառնալիքներին, ոչնչացվեն
զանգվածային բնաջնջման մահաքեռ զենքերի
բոլոր պաշարները:

Թո՛ղ 1963 թվականը լինի օրհնյալ և երջա-
նիկ տարի:

Թո՛ղ օրհնվի նոր տարվա պսակը և բարի
ու ֆաղցր տարի լինի բոլորի համար, բոլոր
երդիկներին տակ. «Օրհնեսցի պսակ տարւոյ
բաղցրութեան քո»:

«Տեր Աստված հարցն մերոց,— բարեմաղ-
թում է համայն հայ ժողովրդի համար՝ ազգիս
վեհափառ Հայրապետը,— տո՛ւր մեզ զխա-

ղաղություն քո, որպեսզի Միածին Որդվույդ
իջման տեղը առավել շենցենք ու փառավո-
րենք, որպեսզի հայ ժողովուրդը, իր հայրե-
նի նվիրական կտուրին տակ, նույն հանճա-
րով ու խանդով, շարունակե իր ստեղծարար
առաքելութունը իրեն եղբայրակից ժողո-
վուրդներու մեծ միության մեջ:

Խաղաղությո՛ւն, սե՛ր և միությո՛ւն նաև
մեր Եկեղեցիին ու ազգին, որ ի Սփյուռս աշ-
խարհի»:

Շնորհավո՛ւր նոր տարի և Ս. Մեսեդ, մեր
հարազատ, մեր մոտիկ ու հեռավոր եղբայր-
ներ և փոքրեր:

